

vilde, siges der, slutte sig til Partierne efter personlige Sympathier snarere end efter Sympathi for de Ideer, der arbejdes for. — Man skulde herefter tro, at det var det almindelige, at der paa alle andre Omraader, i alle væsentlige Ting, rundt om i vore Hjem herskede den kønne Enighed, der findes dér, hvor Princippet »hvad Fa'er gør er altid det rigtige« gennemføres. Eller man skulde tro, at Kvinderne forholdt sig til deres Kreds og Venner som Menigheden, der svarer Amen til Præstens Ord. Men hvis de Tider have været, saa ere de ikke mere. I mange Hjem er Mandens og Hustruens Livsopfattelse nu til Dags gennemgaaende forskellig: han Fritænker, hun troende f. Ex. eller omvendt; i moralske Spørgsmaal, i pædagogiske, kan Meningerne være ligesaa afvigende. Og ingen falder paa mellem nogenlunde selvstændige Mennesker strax at tilskrive sligt en eller anden kær Tredjemands Indflydelse. Man antager ganske simpelt, at forskellige Forudsætninger, Erfaringer, forskellig Udvikling har ført disse Mennesker hver sin Vej, — heller ikke behøve de derfor at staa uforstaaende over for hinanden. Tværtimod! Det er tit godt netop hos sine nærmeste og kæreste at se Meninger, man ellers er tilbøjelig til at fordømme, fordi det dér bliver umuligt at fordømme andet end Meningen, medens man lærer at bevare Pietet og Hengivenhed for den, der har den. Hvorfor skulde nu Kvinder i højere Grad lade sig paavirke i politisk end i social eller religiøs Henseende, hvorfor skulde det, at deres Mænd, Brødre, deres Kreds er højre- eller venstresindet snarere faa dem til at gøre Svingningen med her end i andre alvorlige Spørgsmaal? De Kvinder, der overhovedet ere tilgængelige for Ideer — for der er naturligvis Kvinder saa vel som Mænd, der synes uvillige til at have med dem at gøre — de ville slutte sig til Ideerne, der strides om, af andre og værdigere Grunde.

Men saa svare Kvinderne undertiden: »hvad nytter det, om vi vilde prøve paa at forstaa alt dette, hvad nytter det, om vi dannede os en Mening, vi, som ingen Indflydelse have!« — Denne Indvending er oftest Magelighedens og den halvbevidste Usandheds. For det første gaar den naturlige Vej til at skaffe sig Indflydelse gennem den levende Interesse, der bringer en til at dygtiggøre sig saaledes, at man har Ret til at sige sit Ord med. Dernæst er det til Træthed ofte sagt,